

Prosinec 2020

Informační List

Sdružení Ackermann-Gemeinde a Spirály

V TOMTO ČÍSLE

**Česko-německá
konference 2021**

**„Vánoce v době koronavirové“
od farářky Kopecké**

**Comics o svatě Ludmile!
(v každém vydání)**

*Krásné prožití
vánočních svátků!*

Navštivte nás na www.ackermann-gemeinde.cz

Milé čtenářky, milý čtenáři, vážení členové a příznivci našeho spolku,

dostává se k vám poslední vydání našeho Informačního listu pro rok 2020.

Tento rok znamenal pro každého z nás nové výzvy, kterým již od března musíme dennodenně čelit, a přizpůsobovat svůj běžný život novým nařízením.

Nová situace, které jsme se museli přizpůsobit, je často svízelná a nekompromisní. Je to období, kde trpělivost a pokora našly svou cestu ke každému z nás a prosí nás o čas, aby se celý svět mohl dát zase do pořádku. Jako spolek se snažíme neztrácet naději, ale brát momentální situaci za jistou příležitost k novým projektům, aktivitám a k sebe-rozvoji. Společně s naší mládežnickou organizací Spirálou jsme vytvořili sérii online seminářů, soustředíme se intenzivně na přípravu naší tradiční Česko-německé konference, abychom vám i skrze online přenos mohli poskytnout kvalitní zážitek a plnohodnotné diskuse se zajímavými referenty, a protože si uvědomujeme velký nápor na učitele a náročnost výuky online, vytvořili jsme projekt určený právě pro základní a střední školy s názvem „Němčina online“.

Ačkoliv jsme mile překvapeni, že online svět dokáže mnohé, osobní kontakt je nenahraditelný – pro ty, kteří nemají přístup anebo jsou již unavení z online aktivit, rozesíláme společně s Ackermann-Gemeinde do našeho česko-německého světa dopisy, které snad potěší každou duši, která ho obdrží do schránky.

Za celou kancelář SAG vám všem přeji klidné prožití vánočních svátků s vašimi nejbližšími a již se velmi těším na osobní setkání v roce 2021!

Amálie Kostřížová
jednatelka

Štědrovečerní hostinu zahajoval děda, maminčin otec, společnou modlitbou a přáním, abychom se ve zdraví setkali i příští rok. Vánoční hod neznamená jídlo, ale čas. (Ozvěnu zaslechneme v ruském „god“, tedy rok).

Od šedesátých let definitivně vstoupila do štědrovečerní kuchyně televize a „po roce Vánoce, Vánoce přicházejí...“ nahradilo dosavadní přání a touhu po setkání. Mezi nádherné vzpomínky mého pozdního dětství patří vzpomínka na matku, když první Vánoce převzala úlohu po svém nedávno zesnulém otci. Vzpomínka na její modlitbu mi dodnes připomíná a ukazuje v plné hloubce náboženský význam této večeře. V souvislosti s restrikcemi se v sousedním Bavorsku rozhořela diskuze, proč omezit silvestrovské setkání a ne vánoční. Die Linke si pospíšila s plivnutím na ministerského předsedu, že si asi myslí, že coronavirus je katolík...

Narození Spasitele v Betlémě zvěstovali andělé všem, ale mnozí zůstali vůči této zvěsti uzavření do svých plánů a představ - Augustus, Herodes, učitelé zákona... Náboženský význam vánočního hodování pozná jen ten, kdo čeká požehnané časy od Hospodina zástupů. Letošní Vánoce budou jistě v mnohém jiné, ale víc než jindy máme příležitost poznat význam Vánočního Božího hodu.

Požehnané svátky!

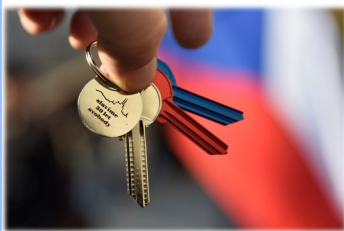
Adolf Piníř
duchovní rádce

31 let svobody

Před 31 lety pukly okovy komunismu a klec, ve které jsme byli nuceni žít, se otevřela.

12. listopad 1989 byl vyvrcholením velkého očekávání, které křesťané v tehdejší Československu prožívali už nejméně od ledna 1989, kdy začaly větší demonstrace a vření ve společnosti. Lidé měli už dost komunistických lží a přetvářky. Ve vzduchu bylo tušení, že k něčemu musí dojít, že se už už musí odehrát střet s tehdejší politickou mocí. Do toho se náhle vyskytla možnost vyjet do Říma, setkat se s papežem Janem Pavlem II., být přítomni události, která se očekávala po staletí. Svatořečení české princezny Anežky Přemyslovny bylo mohutnou vzpruhou a výzvou k mobilizaci svých vnitřních sil.

A pak přišla agonie nenáviděného režimu, který po dlouhá desetiletí dusil jakýkoliv projev života občanské společnosti, včetně jejího duchovního rozměru. Z hory se uvolnil kámen a diktatura stojící již tenkrát na hliněných nohou se zhroutila. Někteří

Zdroj: Radio Prague International

z vás si jistě vzpomenou na nezapomenutelnou děkovnou bohoslužbu v pražské katedrále, v sobotu 25. listopadu 1989, která se stala manifestací úcty k duchovním hodnotám. Slavnostní mši, které se zúčastnily desetitisíce poutníků z celého Československa, tehdy celebroidal pražský arcibiskup, devadesátiletý kardinál František Tomášek.

Odpolední pražská manifestace, uspořádaná téhož dne na Letenské pláni, na níž se sešlo asi ¼ milionů lidí, byla pokračováním probuzení a vzednutí národa. Z úst dnešního pražského světícího biskupa Václava Malého při ní zazněla Modlitba Páně - Otčenáš, kterou opakovali i lidé, kteří její slova už jen s obtížemi lovili zapadlá hluboko ze své paměti. Právem mohly jedny tehdejší noviny napsat výstižný titulek „Můžeš být hrdá na svůj lid, Anežko Česká“.

Zdroj: SAG

Uplynuly tři desítky let. Co všechno se za tu dobu změnilo? Děti tehdy narozené vstoupily na svou vlastní dráhu životem. Naše země je členem vojenských a hospodářsko-politických aliancí, kterým vděčíme za sedmdesátileté období míru, prosperity a stability v Evropě. Můžeme svobodně cestovat, psát a vyjadřovat svůj názor na cokoli. Šumava se opět stala z linie rozdělení místem setkávání. Zvykli jsme si na mnoho věcí, které se ještě před 30 lety zdály nedosažitelným.

Rozšířila se také ale skepse a pasivita. Objevují se i názory, které zpochybňují správnost naší polistopadové cesty a západní orientace. Někteří politici dokonce pokukují po autoritářském Rusku či se dokonce jezdí učit "stabilizovat společnost" do komunisty dosud ovládané Číny. Objevily se nové nemoci a epidemie, které ochromují život celého světa a setkávání lidí nepomáhají.

Platí ještě onen citovaný novinový titulek z doby sametové revoluce? Měli bychom se pevně držet svých křesťanských hodnot a tradic, z nichž naše země a celá Evropa přes tisíc let vyrůstá. Ani ve 21. století totiž nikdo nic lepšího nevymyslel a jsem přesvědčen, že ani nevymyslí.

Svatá Anežko Česká, oroduj za nás i za náš společný evropský domov.

váš Daniel Herman

předseda spolku

Příběh kříže smíření...

...začal naší návštěvou bratrů benediktinů v městském klášteře v Hannoveru (Cella Sankt Benedikt), tedy katolické diaspoře. Právě proto, že nás zajímalo, jak žijí bratři v malé komunitě, ve velkoměstě a jako katolíci v pozici menšiny, jsme se k nim tehdy v podstatě pozvaly. Bylo z toho velmi intenzivní setkání, protože jsme skutečně našli mnoho společných témat. Hlavně to, jaké duchovní výzvy velkoměsto a současná doba nabízí a jak na ně současným způsobem reagovat. Kromě dobré komunikace a vizuálního stylu to byl i vzhled kaple, ve které se bratři modlili. Za jejím minimalistickým, dokonale promyšleným a přesto ... vzhledem stál br. Abraham Fischer, převor a kovář.

Nějakou dobu poté byl osloven, aby vytvořil symbol pro 500. výročí reformace v roce 2017. Rozhodl se vytvořit kříž, který, když byl položen, vypadal jako protitanková zábrana a který se při ekumenické bohoslužbě v Hildesheimu společnými silami mladých křesťanů různých konfesí vztyčil do pozice kříže, ukazujícího do všech stran (viz přiložený text br. Abrahama).

Ten rok neměl kvůli práci čas, zařídit si dovolenou a tak ho napadlo se na poslední chvíli zeptat nás. Jako dárek nám přivezl model kříže k výročí reformace - Christuskreuz a vyprávěl o silné ekumenické bohoslužbě za přítomnosti nejvyšších představitelů luterské a katolické církve i státu, včetně kancléřky Merkelové a prezidenta Gaucka. Ta bohoslužba znamenala nový významný impuls ke skutečnému bratrství i přes rozdílnou tradici a vzájemná zranění.

Nám se kříž velmi líbil, zejména sr. Birgittě, která hned myslela na jeho použití při výročí bitvy na Bílé Hoře, které nás čekalo za 3 roky. My ostatní jsme byly spíše skeptické, i přesto, že jeho symbolika bojové zábrany, ze které se vztyčením stane symbolem spásy nemohla být vhodnější právě pro výročí bitvy. Příležitost k prvnímu ořukání zájmu katolické církve se naskytla v únoru 2018 při setkání řeholnic a řeholníků s panem arcibiskupem. V přestávce na kávu se k němu sr. Birgitta vydala a ukázala mu Christuskreuz s otázkou, zda by to pro

něj byl vhodný symbol a on odpověděl, že ano. Rozhodly jsme se tedy napsat zástupcům Ekumenické rady církví a České biskupské konference oficiální dotaz, zda by měli o tento symbol zájem. Odpověď na sebe nechala nějakou dobu čekat, ale nakonec došlo ke společnému jednání a diskuzi o tom, jestli si Christuskreuz, který již mezitím byl použit jako symbol evangelického Kirchentagu v Dortmundu propůjčíme nebo necháme vyrobit jeho kopii. Nakonec se poměrně rychle církve domluvily na tom, že chtějí kříž v Praze umístit trvale a seženou také potřebné finance.

Když jsem br. Abrahamovi sdělila tu radostnou novinu, že jeho Christuskreuz bude natrvalo v Praze, byl trochu zdrženlivý. Ukázalo se totiž, že původní kříž je vytvořen do interiéru. Jeho vnější plášť ze zrezivělé oceli není problém, ale vnitřní pozlacení, které symbolizovalo uzdravení toho starého, rezavého a překážejícího Duchem svatým, toto pozlacení se venku dlouhodobě nezachová.

Ale hned navrhl, že by zkusil vymyslet nový kříž pro Bílou Horu. A tak vznikl návrh současného Kříže smíření (viz text br. Abrahama). Oproti reformačnímu kříži je trojitý. Na dva zrezivělé kříže navazuje zářivě modrý titanový, který nemění svou barvu a odráží veškeré světlo, které se k němu dostane. Symbolizuje nebe, boží přítomnost a nezbytnost jeho milosti pro skutečné smíření.

Završuje 2 rezavé stupně/kříže minulosti, znesvářených stran, neporozumění a

rozdělení a směřuje k naději a do budoucnosti.

Příběh Kříže smíření zůstal napínavý až do samého konce. S blížícím se výročím se stále zpříšňovala omezení kvůli pandemii koronaviru. Prožili jsem tedy skoro jako zázrak to, že bratr Abraham se spolupracovníky byl schopen a ochoten kříž přivést a naistalovat za několik hodin na konci října a vzdát se jak delšího pobytu v Praze, tak účasti na samotném odhalení. Vztyčení kříže s pozice zábrany jsme se také museli vzdát.

I přesto to byl 08. 11. 2020 nesmírně silný zážitek, že i přes všechna omezení byl Kříž smíření skutečně odhalen a dočkal se velkého mediálního zájmu a pozitivního přijetí.

Deo gratias!

Sr. Francesca OSB

Návrh symbolu ke 400. výročí bitvy na Bílé hoře se skládá z různých elementů a vrstev.

Vidíme 3 prostorové kříže, které jsou zasunuté do sebe navzájem. Tyto "souřadnicové" kříže ukazují směr a jsou vztyčeny jako ukazatel. Uprostřed jsou jejich ramena spojena/svedena dohromady. 2 kříže jsou vyrobeny ze zrezivělé oceli. Ukazují zastaralé cesty minulých dob, které hledaly řešení rozdílů především na politické, ale i náboženské úrovni pomocí násilí proti lidem a národům. Tomu lze dnes při seznámení se s historickými danostmi a vývojem událostí porozumět, ale emocionálně a duchovně je to nepřijatelné.

Proto jsou 2 zrezivělé kříže završeny nebesky modrým titanovým křížem, který je ukazatelem cesty do budoucna. Ten vstupuje do kontaktu s minulostí, přijímá do sebe její otázky a rozdíly/konflikty, vidí je ale ve výrazně jiném světle. Tak mohou být nacházeny cesty ke společné budoucnosti, které historii a její protiklady nezamlčují, nýbrž vidí nová řešení. Tolerancí, respektem a novým vnímáním může být "cizí" uznáno a integrováno.

S vědomím hrozná doba, která po bitvě na Bílé Hoře v Evropě následovala, klademe na kříž i nebe nad oběma frontami. Teologicky formulováno: při každém konfliktu je Kristus nově přibíjen na kříž a sestupuje s námi do našeho pekla, aby přijal místo vedle obětí. To je jedno z tajemství křesťanství, že Bůh nestojí

při vítězích, nýbrž jej nalezneme u obětí. Že je blízko slabým, vyloučeným, dokonce mrtvým a nabízí jim smíření, dokonce ani viníkům a všem, kteří se chytli do sítě násilí, není vzdálený, ale nabízí svůj pokoj.

Kříž je variací na Christuskreuz, který stál v centru připomínky 500 let od reformace v roce 2017.

Tento kříž měl souvislosti, které chceme vědomě propojit s připomínkou na Bílé hoře. Tyto události jsou totiž spolu historicky velmi úzce spojeny:

„Všechna ramena a osy kříže mají stejnou délku. Přidáním vertikálních a horizontálních linií vznikne z jednoduchého plochého kříže prostorový souřadnicový kříž. Souřadnice znamenají určení polohy tváří v tvář naší paměti. Tato vnitřní „místa určení“ (interpretace) jsou vlivná i dnes. Usmíření je možné pouze, když se odvážíme pevně určit „polohu“ (místo, ze kterého se díváme všichni společně). Porozumění minulým „pozicím“ druhých, přináší naději, že změna je možná.

Ačkoliv perspektivy, pozice a úhly pohledu mohou být různé, ten, kdo se dívá, rozezná vždy kříž. Kříž jako obraz rozmanité křesťanské tradice? Symbol historického rozdělení? Touhu po tom, že v hluboké podstatě je vše sjednoceno? Jako tomu je u „kříže minulosti“, kříže rozdělení křesťanských konfesí. Snažíme se poznat a pochopit minulé pozice druhých a vidět to, co oni ze své pozice viděli? Odpověď je jednoduchá, i oni viděli kříž. Uzdravení se odehrává na ose času (dvoudimenzionální kříž), kterou protíná třetí dimenze. Smíření a odpuštění potřebuje změnu perspektivy. Odpuštění potřebuje novou dimenzi. V trvání na tom, co už je, pravděpodobně neuspěje. I stopy konečnosti a viny mohou dát vyrůst naději, že smíření je možné.

Není jisté, že kříž bude pevně stát a ukazovat souřadnice. Pokud zvítězí gravitace, tedy elementární zkušenost pozemského života, bude ležet jako bóje, kterou vyplavilo moře a zanechalo opuštěnou na břehu. Možná je to pro mnohé obraz jejich vnímání kříže dnes. Zdá se, že Božský oceán se stáhl ze světa.

Takové kříže se stávají těžko odstranitelnou překážkou. Jako křesťané se musíme ptát, kdy jsme kříži, víře, teologii připravili cestu a kdy jsme podlehlí pokušení, Ježíšovo poselství zneužít jako hranici a zábranu.

Snažme se stále znovu pozvedat kříž z pozice zábrany do pozice ukazatele cesty.

P. Abraham Fischer OSB

SAG online - společně navzdory koruně

Sdružení Ackermann-Gemeinde společně se Spirálou Sdružení Ackermann-Gemeinde dlouho přemýšlelo, jakým způsobem by mohlo přispět do virtuálního světa v době koronavirové. Situace se nezlepšovala a výhledy na světlé zítřky byly v nedohlednu. Abychom se mohli potkávat alespoň online, vymysleli jsme koncept online seminářů s velmi různorodou tematikou – od historických událostí, duchovní a filosofická zamyšlení k tématu „Ne-násilí“, ale i aktuální problematiku fake news a hoax od Zvol si info. Aby ani naši čtenáři Informačního listu nepřišli o naše virtuální setkání, dovolili jsme si zde shrnout to nejdůležitější, co se v našich seminářích odehrávalo. Všem referentům, účastníkům a organizačnímu týmu děkujeme za krásné středeční večery, které zpříjemnily tento předvánoční čas. Zároveň musíme podotknout, že se tyto semináře mohly konat pouze za podpory nadace Hans Seidela v Praze a nadace Konrad Adenauera - za jejich podporu velmi děkujeme a těšíme se na další spolupráci!

"JAKÉ NE/VÝHODY NÁM PŘINÁŠÍ EU?"

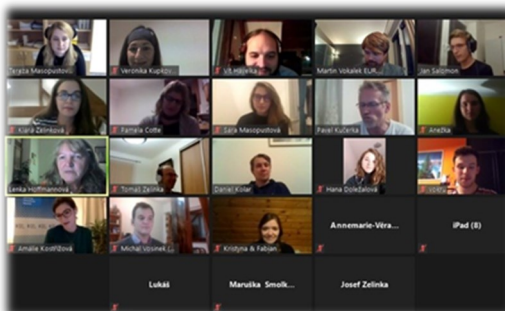
První přednáška se konala s nezávislým think thankem EUROPEUM, které provádí výzkumy ohledně evropské politiky napříč Evropou, pořádá veřejné debaty a aktivity pro veřejnost. Jejich cílem je zvýšit povědomí o aktivitách Evropské unie a tím posílit vystupování České republiky v Evropské unii.

Ve středu 11. listopadu 2020 se přes platformu Zoom uskutečnila naše první online debata na téma "**Jaké ne/výhody nám přináší EU?**" ve spolupráci s Hanns-Seidel-Stiftung a Institutem pro evropskou politiku (EUROPEUM). Ten vznikl již v roce 1998 a doprovázel období před vstupem České republiky do Evropské unie. Jeho cílem tedy tenkrát bylo propojit dění v Praze a Bruselu. Poté, co se Česko stalo členskou zemí EU (1. května 2004) se role EUROPEA změnila - dnes je to **think-tank**, který se podílí na různých studiích k tématům spojeným s evropskými politikami a životem v EU i členských státech. Mj. poskytuje data pro média i konzultace či analýzy pro

politiky a disponuje vlastními experty na různá témata. Mezi oblíbené aktivity, kterými se EUROPEUM prezentuje, patří např. "Café

Masopustovou, jsme mluvili nejen o výhodách a nevýhodách EU, ale např. také o tom, jak se o evropských tématech ne/daří komunikovat.

S lektory jsme se podívali na různé aspekty těchto témat, diskutovali jsme o tom, jak se projevují v každodenním životě lidí a vyzkoušeli si i interaktivní hlasování (např. o tématu ne/přijetí EUR jako společné měny) či naše argumentační schopnosti.

Europa" (cyklus různých debat s experty či politiky). Organizace také publikuje vlastní výzkumné výsledky (ve spolupráci s ostatními evropskými zeměmi i USA). Spolu se zkušenými odborníky zEUROPEA, **Martinem Vokálkem, Vítem Havelkou a Terezou**

Zajímavou částí tohoto vysílání byla také prezentace výsledků toho, jak Češi vnímají jednotlivá témata (na škále důležité-nedůležité). Ukazuje se např. to, že možnost svobodně cestovat či studovat v zahraničí je

důležitá pouze pro malou část veřejnosti.

Naopak velká skupina lidí vnímá jako nejdůležitější téma bezpečnost, kontrolu migrace a vnějších evropských hranic.

Není však zřejmé, jak velký vliv na to má momentální mediální/politický diskurz v Česku, nebo "jen" základní lidské potřeby...

Zatím neexistuje studie napříč zeměmi EU, která by nám umožnila srovnání.

Během večera zaznělo několik argumentů PRO a PROTI EU,

nad kterými je dobré se zamýšlet a prověřovat jejich ne/platnost. Faktem je, že od doby evropské integrace (ze které se později stala EU) jsme jako Evropani **nezažili žádný ozbrojený konflikt**. To je v dějinách Evropy nejdelší doba míru (cca 70 let), kterou kdy tento kontinent zažil - a to není zrovna "malý" úspěch, který lze evropské integraci připsat.

Mladší účastníci nejčastěji pozitivně vnímají **možnost studovat**

zahraničí, **cestovat** bez složitých vízových povinností, **pracovat** téměř kdekoli a v jakémkoliv oboru, vyměňovat si zkušenosti napříč zeměmi, **setkávat se...**

Starší diskutující také pozitivně kvitovali možnost **pracovat v zahraničí, podporu chudších**

regionů (solidarita, rozvoj periferních oblastí), **investice do inovací a životního prostředí** (vč. například opatření proti suchu a revitalizace funkcí krajiny, která bude odolnější vůči změnám klimatu) a **volný trh** (podnikání či nakupování bez hranic). Dlouze se diskutovalo i negativa, totiž **ztráta národní identity a tradičních hodnot**.

To je pro spoustu lidí v Česku velké téma, i přesto, že evropské hodnoty jsou - na rozdíl od těch "českých" (!)

- jasně definované v Chartě EU. Po jejich prostudování lze zjistit, že hodnoty, které má za cíl reprezentovat EU a ty "české" nejspíš nejsou v rozporu.

Text: SAG

Foto: SAG

“ŽIVOT V TOTALITĚ A/NEBO V DEMOKRACII?”

Na druhé přednášky jsme se potkali s básníkem, dramatikem, prozaikem a farářem Petrem Pazderou Payne a Davidem Verešem. **Petr Pazdera Payne** vystudoval Komenského evangelickou bohosloveckou fakultu a umělecké zpracování dřeva. Působil jako farář v Chomutově a Kadani. V roce 2014 byl nominován na cenu Magnesia Litera za povídkovou knihu *Předběžná ohledání*.

U příležitosti státní svátku 17. listopadu jsme uspořádali naši druhou online debatu, tentokrát na téma velmi aktuální: “Život v totalitě a/nebo demokracii”. Moderování se tentokrát ujala Milada Vlachová, zkušená tlumočnice, překladatelka a jazyková animátorka.

O svoje osobní zážitky z doby nesvobody se podělili zástupci dvou různých generací, **Petr Pazdera Payne** (1960) a **David Vereš** (1979).

P. Pazdera Payne prošel různými zaměstnáními (pracoval jako sanitář, lesní dělník, vychovatel v Jedličkově ústavu, noční hlídač,

topič). V 80. letech vystudoval evangelickou teologii a působil jako farář v Kadani a Chomutově (1989-1992). Je signatářem Charty 77. Na konci 80. let založil Společnost za veselejší současnost.

V roce 1989 spolupracoval s Petrem Uhlem ve Východoevropské *informační agentuře*. Také byl přímým účastníkem událostí 17. listopadu 1989 v Praze na Národní třídě. Po změně režimu působil jako učitel na ČVUT, úředník na Ministerstvu vnitra nebo koordinátor v Člověku v tísni. Od 90. let píše prózu, poezii, dramatické texty (tzv. dramo-

lety); je autorem souboru kázání. Kromě toho se věnuje též grafice. I do svojí literární tvorby promítá P. Pazdera Payne zkušenosti s každodenní realitou v době totality. Během debaty citoval např. ze své knihy

Kol dějů (2011)

a povídky **Nedořečenost**.

Před samotnou debatou jsme prozkoumali to, co si dnešní mladí lidé a posluchači představují pod pojmem **“totalita”**: bezpráví, nemožnost svobodně (si) volit, beznadějná šed, nemožnost vyjadřovat se k politice (veřejně), vycestovat, svobodně vyjádřit názor, šikana státu.

Následně i naši hosté odpověděli na tuto otázku: *nevybočovat, splynout s davem, šed, obezřetnost, beznaděj, cenzura, bezútěšnost, chybějící perspektivy, rezignace, nedůvěra, represe, nesvoboda, pasivita, „příživnictví“*.

Dále jsme se zamýšleli nad tím, co mohl být pro lidi impuls k tomu opustit svoji vlast: útlak ze strany státu, nemožnost studovat nebo pracovat ve vysněném oboru, vyhrožování, zastrasování, (žádné) v y h l í d k y l e p š í budoucnosti,... **“Doma se říkalo něco úplně jiného než na veřejnosti - vedli jsme takový dvojí život.” “Šlo o to lidi zlomit, třeba aby podepsali něco (i když nečetli to, proti čemu se vymezují) nebo aby vstoupili do svazů. I dlouhé vlasy byly důvodem pro perzekuce.”**

Specifickou roli tehdy hráli aktéři disentu, nebo třeba bytové semináře.

“U zrodu Charty 77 byli velmi vzdělaní lidé. Z toho měl režim strach. Byli jsme “vnitřní nepřítelé” státu a takové odpůrce bylo nutné, pomocí “vlivových opatření” zničit... Účastníci bytových seminářů počítali se zadržením... Člověk se bál akorát, když mu začali hrozit psychiatrií...”

Proti nesvobodě se dalo bojovat i aktivismem, např. v rámci zmíněné **Společnosti za veselejší současnost** (zal. 1.5.1989). Její zástupci organizovali např. běh ulicí Politických vězňů za propuštění politických vězňů, kterého se tehdy účastnily desítky lidí, nebo psali dopisy (třeba i v maďarštině).

Např. s nabídkou brigádnické pomoci stříhání ostnatých drátů u maďarských sousedů.

V negativní atmosféře, které ve společnosti panovala, šedi a beznaději, přinášely aktivity SVS osvěžení a šířili skrze svoji karnevalovou formu primárně dobrou náladu. Např. SVS zorganizovala průvod, vůči kterému zasáhla Jednotka veselé bezpečnosti - s helmami z melounů a

obušky z okurek. **“Důležitá byla medializace našich akcí, dostat je do světa, upozornit na to, co se tu děje.”** Aktéři nežádoucích aktivit se ale záhy dostali do evidence StB.

Vedle SVS svými aktivitami

David Vereš v roce 1989 emigroval do Spolkové republiky Německo. Od roku 2002 překládá pro české a německé zákazníky. Působil i jako tlumočník ve skupině Würth, byl projektovým manažerem česko – německém projektu “My jsme Evropa” při Hospodářské komoře Řezno, také pracoval ve Wuppermann Kovotechnika a od roku 2014 působí v Centru Bavaria Bohemica v Schönsee.

veřejně vystupovalo i **Nezávislé mírové sdružení, které usilovalo o demilitarizaci společnosti, náhradní způsob vojenské služby, organizovalo demonstrace v srpnu 1988 a nebo happening před íránskou ambasádou na obhajobu Salmana Rushdího.**

“Šlo o to ukázat solidaritu – na podporu těch, kteří jsou zavření nebo pronásledováni,” říká Petr Pazdera Payne, který se v něm také angažoval.

Ze zkušenosti rodiny D. Vereše, která se rozhodla emigrovat v lednu 1989, jasně vyplývá, že naděje na lepší budoucnost byla tehdy v nedohlednu. Souhrou okolností se jim podařilo dostat do Bavorska, kde na čas uvízli v uprchlickém zařízení.

“Tehdy, stejně jako dnes, nás migranty všichni lidé nevíтали s otevřenou náručí. Ve škole mi děti dost zatápěli - řekl bych, že ty postoje ale převzali od

svých rodičů."

Po nějaké době si ale vybudovali novou existenci a o návratu zpět do Československa po událostech na konci roku 1989 nepřemýšleli. **"Nikdo si tehdy nebyl jistý tím, jestli to vydrží, jestli je to změna trvalá. Neměli jsme jistotu, že se to zase nezvrtně zpátky... Dnes bych řekl, že se cítím jako Evropan. Člověk může mít víc domovů."**

Závěrem jsme se dotkli i témat

aktuálních: Jak se jako bývalý migrant dá vcítit do lidí, kteří přicházejí do Německa dnes?

Proč se dnes společensky angažovat, když už tu "demokracii máme"? A proč se angažovat ve prospěch lidí, kteří o svoji demokracii a dodržování lidských práv dnes bojují (Náhorní Karabach, Hongkong, Bělorusko)? která mohl každý účastník sám reflektovat.

Beseda tak nabídla všem aktérům příjemnou

možnost k ohlédnutí, resp. zamyšlení se nad tím, jak člověk jako jednotlivec může drobnými činy přispět k tomu, aby byla naše společnost více demokratická.

Text: SAG

Foto: Pazdera Payne

K TÉMATU „NE-NÁSILÍ“

Na čtvrté přednášce jsme přivítali evangelickou farářku Martinu Viktorii Kopeckou a filosofku Annu Hogenovou.

Profesorka **Anna Hogenová** je filosofka a fenomenoložka. Vystudovala Filozofickou fakultu a Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy. Momentálně je vedoucí katedry filozofie na Husitské teologické fakultě. Zabývá se hlavně problematikou fenomenologie jako je poznání, podstata, tělo a pohyb.

Ne-násilí bylo dalším tématem již pravidelných večerních setkávání členů Sdružení Ackermann Gemeinde s odborníky napříč společnostmi.

Dosáhnout poměrně ambiciózní cíl, probát tak obsáhlé téma v rámci 90 minut telekonference, přislíbily pomoci dvě výjimečné ženy – prof.

Anna Hogenová, vedoucí Katedry filozofie Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy a Martina Viktorie Kopecká, absolventka stejné fakulty, husitská farářka a zástupkyně Církve

československé husitské ve Světové radě církví.

Ve své úvodní přednášce nejprve nabídla náhled na téma večera Martina Viktorie Kopecká, když jako základ pro úvahy o ne-násilí představila několik pasáží z Bible, p ř e d e v š í m moment, kdy Ježíš mluví o největších příkázáních: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí," a „miluj svého bližního jako sám sebe." Základem ne-násilí je tak podle Kopecké právě láska, při které nejen milujeme, ale také dovolujeme druhému, aby nás miloval. Připomněla také, že cestou z ukončení násilí mezi lidmi mělo být třeba biblické Desatero, které nic nepřikazovalo

Martina Viktorie Kopecká je česká farářka Církve československé husitské. Vystudovala také Speciální pedagogiku a psychologii na Univerzitě Karlově. Působí v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. Zastupuje Církev československou husitskou ve Světové radě církví. Můžete sledovat i její blog *Deník farářky*.

ani nezakazovalo, ale významovacím způsobu nabízelo lidem určité zásady jako samozřejmé. Pokud se těchto zásad, postavených na lásce k Bohu a lásce k bližnímu, budeme držet, máme podle Kopecké velkou šanci předejít násilí mezi sebou i uvnitř sebe sama.

Štafetu přednášející převzala asi po třiceti minutách prof. Anna Hogenová, aby téma otevřela z trochu jiné strany. Popsala pobouření, které svého času vyvolaly závěry Hany Arendtové z rozhovorů s Adolfem Eichmanem.

Na jejich základě totiž popsala fenomén „banálního zla“, které není spojeno výhradně s krutými lidmi, ale je ho schopen provádět prakticky kdokoliv pod rouškou tvrzení, že jen plnil příkazy a svoji povinnost. Prof. Hogenová se tak dostala k faktu, že násilí (oproti například dříve krutým praktikám, jako bylo stahování z kůže zaživa) se stává méně viditelným, že „moderní zlo provádí násilí nenásilně. Něco je velmi kruté a přitom to vypadá jako banalita.“

V závěrečné části večera padla celá řada dotazů přímo od účastníků semináře, které mířily především k výkladu prof. Hogenové, došlo ale třeba také na téma postavení žen v církvi nebo v oblasti filozofie. Celkem asi patnáct účastníků si tak zvečera odnášelo celou řadu podnětů k přemýšlení a k pozdějším soukromým úvahám.

Text: SAG
Foto: SAG

„DOBA POSTFAKTICKÁ ANEB ČEMU (JEŠTĚ) VĚŘIT?“

Zvol si info je iniciativa pořádaná studenty a absolventy Masarykovy univerzity, která se snaží o zlepšení mediální gramotnosti mezi studenty a veřejností. Snaží se informovat o nástráhách na sociálních sítích, kritickém myšlení, médiích a o mnohém dalším. Naším hostem byl spoluzakladatel Zvol si info a spoluautor knihy *Nejlepší kniha o Fake News* Vojtěch Bruk.

Zvolsi.info

Ve středu **2. prosince 2020** se v rámci cyklu "Online společně" uskutečnila již čtvrtá online debata, tentokrát na téma **"Doba postfaktická aneb čemu (ještě) věřit"**.

Naše pozvání přijal **Vojtěch Bruk**, absolvent politologie a bezpečnostních a strategických studií na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně a spoluzakladatel projektu **Zvol si info**, jehož cílem je šířit osvětu ohledně mediální gramotnosti a kritického myšlení.

V rámci tohoto projektu vznikla mimo jiné mediální příručka *Surfařův průvodce po internetu*, což je "jednoduchý návod, jak se ve světě médií nenechat vodit za nos a nevěřit koninám."

Spolu s dalšími členy týmu Vojtěch Bruk v roce 2017 obdržel cenu Gratias Tibi, kterou uděluje Člověk v tísni za občanskou aktivitu mladých lidí, jež pozitivně ovlivňují život

ve společnosti.

V roce 2018 také získali Cenu rektora Masarykovy Univerzity za přínos občanské společnosti.

Je spoluautorem **Nejlepší kniha o fake news** (2018).

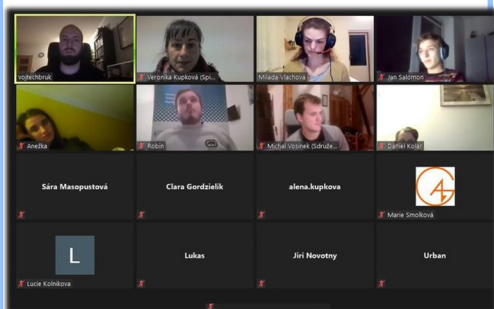
Vojtěch Bruk nám prozradil, jak se lépe vyznat v obrovské záplavě informací, která se na nás neustále valí ze všech stran a jak poznat, zda se jedná o ověřená fakta nebo o dezinformace, které se s námi snaží manipulovat.

Svou přednášku Vojtěch Bruk zahájil krátkým videem "Hadi mají nohy", které ukazuje, jak snadno nepravdivé informace vznikají a jak rychle se mohou šířit dál.

"Dezinformace tu vždycky byly a vždycky budou, obranou je vzdělávání, zvyšování mediální gramotnosti a posilování kritického myšlení." Právě o to spolek Zvol si info usiluje. Ve své práci se řídí mottem "Ukažte člověku manipulaci a vzděláte

ho na den. Naučte ho manipulace odhalovat a vzděláte ho na celý život."

Během poutavé přednášky jsme se dozvěděli, co se skrývá pod pojmy Hoax, Fake News či konspirační teorie a poté velká část večera patřila dezinformacím, které se v současné době šíří po celém světě v souvislosti s pandemií koronaviru.

Vojtěch Bruk mimo jiné uvedl: "Když budeme rozdávát letáky o tom, že vakcína je v pořádku teprve v okamžiku, kdy už lidé jdou na očkování, tak už je na to pozdě."

Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých tipů a užitečných

zdrojů, ze kterých je možné čerpat informace či materiály do výuky, ať už je to Atlas konspirací, web Čeští elfové, učitelská platforma Svět médií nebo třeba publikace Dezinformační dezinfekce, která vznikla v rámci vzdělávacího programu Jeden svět na školách organizace Člověk v tísni.

Kromě toho nám Vojtěch Bruk doporučil také tři filmy, které stojí za to shlédnout: **Za horizontem, Velký hack** a **Sociální dilema**.

Děkujeme **Hanns-Seidel-Stiftung** za finanční podporu a hostům za účast. Příští setkání na téma "Bílá Hora 400" proběhne ve středu **9. prosince**.

V druhé části večera jsme hovořili například o sociálních bublinách a o algoritmech na sociálních sítích, o tom, zda existuje rozdíl mezi starší a mladší

generací a zda je starší generace náchylnější k manipulaci nebo o tom, jaké nebezpečí mohou v budoucnu představovat tzv. **deepfake** videa.

Během diskuze také zaznělo, že při vyvracení názorů je potřeba používat teorii vstřícnosti, nepřístupovat k člověku, s nímž se neshodneme, z pozice síly, ale projevit pochopení a vždy se snažit poskytnout alternativu. Na závěr Vojtěch Bruk zdůraznil, že je zapotřebí kvalitní vedení a dobrá strategická komunikace státu a zároveň důvěra obyvatelstva a fungující mediální výchova. Pokud se neziskový sektor snaží v této oblasti něco dělat, ale jde přitom proti komunikaci státu, tak je to pouze "chytání vody v cedníku".

Text: SAG

Foto: SAG, Vojtěch Bruk

V rámci našeho posledního setkání, které je naplánované na středu, 16.12. 2020

se budeme bavit o „**Vánocích v době koronavirové**“ s profesorem a teologem Tomášem Halíkem a místopředsedou Sdružení Ackermann-Gemeinde

Petrem Křížkem.

Toto online setkání bude poprvé v historii našich online setkávání tlumočeno do německého jazyka a streamované na facebookových stránkách Sdružení Ackermann-Gemeinde.

Nestihli jste náš kulturní večer? Nezoufejte!

Naši zprávu ze setkání naleznete na našich webových stránkách

www.ackermann-gemeinde.cz.

Za finanční podporu děkujeme:

Zážitek s názvem "Domov"

**...nové Sudetoněmecké muzeum v Mnichově slibuje návštěvníkům
nic menšího a většího než zážitek s názvem Domov**

Pokud půjdete kolem novostavby v Hochstraße, již z dálky bude vyzařovat toto heslo.

Druhý pohled nám prozradí, že se jedná o výrok Václava Havla. Sudetoněmecké muzeum s heslem českého prezidenta: To vše naznačuje, že zde dochází k prolomení mnoha očekávání.

K dalšímu překvapení dochází ve foyer: Všechny nápisy, texty a interaktivní cedule jsou ve třech jazycích – němčině, češtině a angličtině. Jako jedno z mála muzeí má Sudetoněmecké muzeum výstavu v českém jazyce. Expozice začíná v nejvyšším patře. První dvě oddělení se věnují tématu „Domov!“. Jsou bohaté na předměty a fakta mapující kulturní, hospodářský a náboženský svět v Českých zemích. Jednalo se vždy o společný domov Němců a Čechů: Namísto hranic je zdůrazněno soužití různých jazykových skupin.

Pod heslem „Ztráta“ osvětlují následující části rozpad tohoto společného soužití začínající zvratem v roce 1848 a vrcholící lidskými katastrofami 20. století. Je zřejmé, že ztráta společného domova nezačala válkou a odsunem, nýbrž se silícím nacionalismem v obou zemích v 19. století. Poslední oddělení v muzeu se věnuje obdobímu po roce 1945. Pod heslem „Domov“ stojí teď otázka – jakožto výraz obtížného nového začátku pro mnoho sudetských Němců, kteří přišli o svůj domov a dosud nenašli nový. Důležitou roli hraje sblížení, které se mohlo uskutečnit společně s českými krajany až po roce 1989. Tento domov je podle poselství Sudetoněmeckého muzea stále brán jako společný domov.

Na konci výstavy je velký obraz zobrazující Brněnský pochod života, ve kterém Češi a Němci symbolicky kráčí spolu cestou Brněnského pochodu smrti.

Sudetoněmecké muzeum je muzeem komplexní a proměnlivé historie německo – českých vztahů. Důraz je kladen na německy mluvící obyvatelstvo v českých zemích – to vychází v neposlední řadě ze složení muzejní sbírky. Jedná se hlavně o pozůstalosti po vysídlených sudetských Němcích. Ze hruba tisíce objektů, které jsou v Sudetoněmeckém muzeu k vidění, pochází většina z každodenního života - základ domova zde představují věci.

Sudetoněmecké muzeum dokazuje, že klíčový pojem domov je vhodný k tomu, aby přitažlivě podal historii českých zemí a jejich obyvatel. I když

není koncept domova zásadně definován – od klasických konceptů, které mohou v nejlepším případě působit domácky, v nejhorším případě revizionisticky, v této výstavě nepocítujeme. Domov ale nepředstavuje jen analytickou kategorii, představuje také emocionální a osobní prostředek, který návštěvníky znovu a znovu osloví. Ti, kteří se o kulturu a historii Němců v Českých zemích zajímají, by o tento zážitek jmenem "Domov" neměli přijít.

Text a foto: Matthias Heider

Sudetendeutsche Stiftung München

Okénko Spirály a Junge Aktion!

Junge Aktion slavila 70 let!

Tato oslava proběhla **v sobotu 31. října** a bylo to velmi milé setkání! Ač se v takto ztížených podmínkách mnoho z plánovaného programu pochopitelně uskutečnit nedalo, v rámci možností se organizační tým snažil o co nejzajímavější a nejpestřejší průběh.

Celým večerem nás provázeli současní mluvčí správní rady JA, **Johanna Lüffe a Matthias Melcher**. Velmi mile promluvílo mnoho členů JA, se kterými jsme mohli zavzpomínat na historii a společné akce a zážitky, a v neposlední řadě se zamyslet nad dalšími kroky JA a přáními do budoucna. O hudební program se postarala rodina Kochers, byl to opravdový zážitek a ukázka výjimečného talentu. Dále jsme se prostřednictvím videí dostali na místa pro JA významná, jako jsou třeba kláštery Rohr a Niederalteich, nebo zámek Würth nad Dunajem, kde byla Junge Aktion založena. Srdečně děkujeme všem, kteří v těchto videích vystoupili, promluvili a pronesli krásná přání do budoucna!

Na závěr jsme si zasoutěžili ve vědomostním kvízu, který se samozřejmě týkal historie i aktualit ze života JA! Některé otázky byly náročné, některé naopak úsměvné.

Ti nejúspěšnější hráči vyhráli tričko Junge Aktion. Kvíz probíhal přes mobilní aplikaci, kde soutěžící vybírali z odpovědí, a zároveň na obrazovce viděli otázky a slyšeli hudbu ve stylu pořadu "Chcete být milionářem?"

Poté následovala volná zábava, která se táhla až do pozdních nočních hodin. Účastníci setkání si povídali a ukazovali fotografie z mládí, povídali si o společných zážitcích...Atmosféra byla velmi příjemná!

Hana Doležalová
dobrovolnice Junge Aktion

Pováňka na silvestrovské setkání Junge Akti-

Junge Aktion der
Ackermann-Gemeinde
a Spirála SAG:

Silvestrovské setkání 2020

Přidej se a zažij neuvěřitelný
Silvestra 2020!
poprvé v historii online!

Program:

- 28.12: "Tradice - co je to?"
- 29.12: "Kroj a nářečí"
- 30.12: "Virtuální městská Tour"

+ po skončení oficiálního
programu bude možnost
společného vaření,
tančení a neformálního
posezení

DENNĚ OD 16 DO 18 HOD

PŘIHLÁŠKY POSÍLEJTE NA
EVS@JUNGE-AKTION.DE

NĚMČINA ONLINE !

SAG prezentuje nový projekt

V době pandemie, kdy je důležité držet si odstup a věnovat více pozornosti svému zdraví, je obzvláště obtížné žáky dobře učit. Online vyučování představuje novou výzvu nejen pro učitele, ale také pro žáky. Často se vyskytují technické potíže, nefunguje kamera, zvuk a nebo je špatné internetové připojení. Za těchto okolností přichází nová organizace. Mění se osnova, plánování zabírá více času, jelikož online hodiny vyžadují nové výukové metody, abychom studenty

k obrazovce dostali a po více než půl roce online výuky pomalu dochází dech.

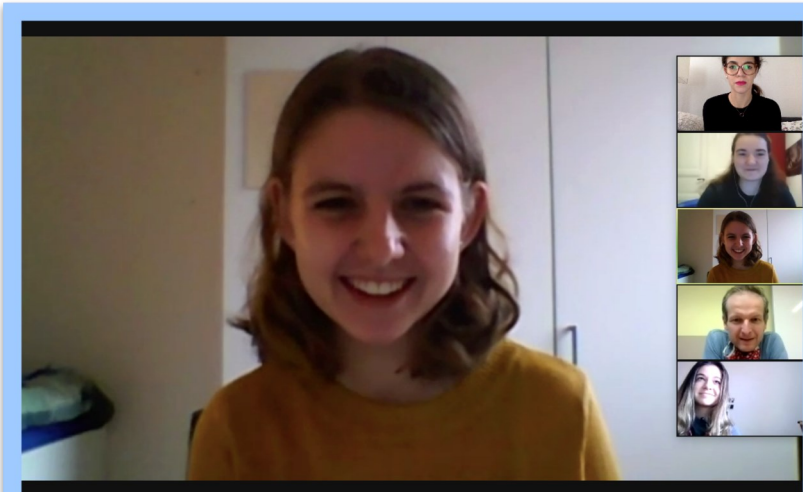
V minulých letech jsem na gymnáziu Dobruška vedli interaktivní hodiny němčiny. A bylo nám jasné, že tento rok nebudeme moci náš program na místě uskutečnit, a tak jsem začali přemýšlet o online variantě. S ohledem na současnou situaci pro nás bylo důležité dělat více než méně a trochu tím ulevit učitelům.

Proto jsem vymysleli devadesátiminutovou lekci s různými programovými položkami s rozmanitým programem a hrami, které se zabývaly německým jazykem. Jednotlivé hry jsme také předkládali do češtiny, aby měli možnost zúčastnit se i žáci, kteří němčinu tolik neovládali. Kromě toho netrvaly jednotlivé aktivity více než 15 minut, abychom udrželi jejich koncentraci.

Cílem naší interaktivní online výuky je probudit zájem o učení němčiny a přimět je, aby mluvili co nejvíce německy. Abychom tohoto dosáhli ve dvaceti pěti členné třídě, pracovali jsme v menších skupinkách. Díky dobrovolné práci a praktika v SAG máme v současné době tři rodilé mluvčí, kteří tak mohou žáky ve skupinkách podporovat. Díky tomu, že jsou rozděleni do menších skupin, má každý příležitost něco říct a tím si zlepšit němčinu. Navíc je mezní hodnota inhibice mikrofону po zapnutí

nižší, když vás slyší méně lidí. Přesto to vyžaduje více trpělivosti a více výzev žáky motivovat, aby mluvili. Je ale pravdou, že když naši interaktivní hodinu němčiny prvně vyzkoušeli na gymnáziu Dobruška, všimnili jsme si, že se mnoho studentů rozmluvilo, až když jsme je oslovili.

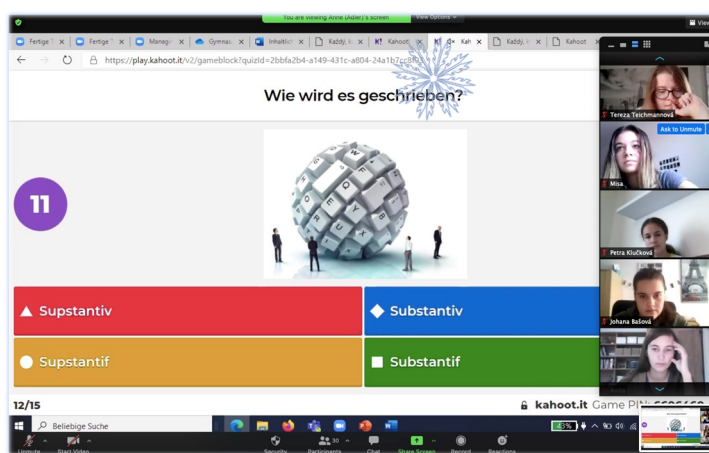

Naším prvním tématem byl „Můj domov“ a soustředili jsme se na popis pokoje. Abychom žáky podpořili, sestavili jsme list užitečných slovíček, který jsme učitelé předem zaslali. Využili jsme virtuální prohlídku domu na počítači, abychom mohli popsat různé pokoje a také jsme využili možnosti hrát na schovku virtuálně. Jeden z žáků si vybral pokoj a ostatní museli pomocí otázek ANO/NE hádat, kde se schovává. Dokážeme si do budoucna představit nové programy na další témata, abychom učitelům ulehčili práci s vymýšlením nových věcí.

Kromě části programu, kde se dozvídají o Sdružení Ackermann-Gemeinde by tímto chtělo konkrétním tématu, existuje i několik interaktivních her. Do programu jsme zařadili lidi, kteří to potřebují. Proto bychom byli hru „Každý kdo...“, aplikaci „Kahoot“ moc rádi, pokud bychom mohli zorganizovat a „Tabu“. To jsou všechno hry, do kterých se více takovýchto interaktivních online lekcí a mohou zapojit všichni a přinesou do hodiny podpořili tak učitele a žáky. Samotná lekce příjemnou změnu. Při hře „Každý kdo...“ měl každý lepící papírek, který měl nalepený na kameře a v případě správného tvrzení ho z kamery odlepil. Díky tomu byla tak obrazovka krásně barevná. Tutu hru mohou hrát i ti, kteří mají vypnutou kameru. Do aplikace Kahoot se mohou žáci přihlašovat i přes mobilní telefon a při hře „Tabu“ hádají, které slovo daný žák nosí a využití těchto dovedností v budoucím vysvětluje. Díky tomuto interaktivnímu dialogu mezi národy.

Program je tak hodina dynamická a zajímavá. Program je upraven tak, aby pasoval do rozvrhu a vyhovoval tak časově žákům a učitelům. Více času jsme strávili u popisu místnosti.

skončila také vyhlášením vítězů. Během programu sbírali skupiny body a dostali tak možnost stát se vítězem dne! V podstatě se ale všichni stali vítězi. Koneckonců pracujeme společně na cíli zdokonalování německých jazykových doved-

Text: SAG
Foto: SAG

Máme velkou radost z toho, že můžeme oficiálně prezentovat náš nový projekt na pomoci základním a středním školám „**Němčina online**“, který se konal poprvé ve spolupráci s gymnáziem Dobruška. Projekt je určen pro všechny učitelky a učitele německého jazyka, které chtějí i přes tuto obtížnou dobu nabídnout svým žákům interaktivní program zprostředkovaný rodilými mluvčími.

O projektu a jeho možnostech si můžete přečíst na webových stránkách

www.ackermann-gemeinde.cz

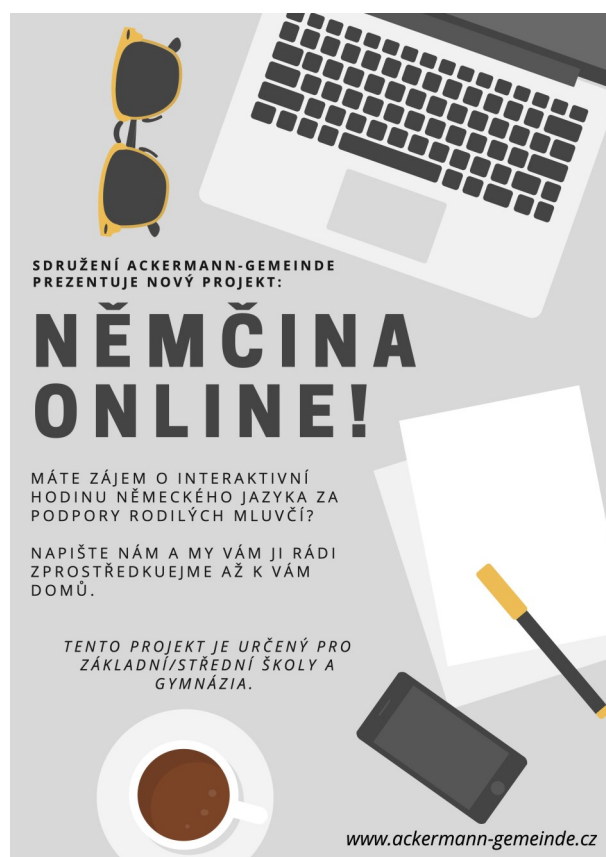
nebo můžete napsat na email:
kostrizova@ackermann-gemeinde.cz

*Chcete tento projekt podpořit?
Ať už svým nápadem nebo finančně?
Chtěli byste být v rámci nějakého projektu
součástí?*

Napište nám na email nebo přímo můžete poslat symbolický dar na náš účet: **2365190002/5500**

Každá podpora se počítá!

Děkujeme!
Kancelář SAG

Rozhovor o výročí sjednocení Německa

Jak jste prožíval podzim v roce 1989?

Na podzim roku 1989 jsem byl studentem v Göttingenu a nevlastnil jsem televizi, protože jsem to tak chtěl. Informace jsem dostával přes rádio a noviny. Fotografie o revoluci a pádu Berlínské zdi jsem viděl až o několik let později. Když jsem prvně uslyšel o pádu Berlínské zdi, nemohl jsem tomu uvěřit a jelikož jsem neviděl žádné fotografie, připadalo mi to spíše jako pohádka. Ačkoliv jsem v to vždy doufal a střední a východní Evropa byla v již pohybu, nepočítal jsem ani s otevřením hranic. Moc dobře si ale vzpomínám na 10. listopad. Město Götting leželo 30 kilometrů od vnitřní německé hranice a po otevření hranic bylo město najednou plné lidí. Vypukla euforie, kterou jsem nikdy předtím nezažil.

Vydělával jsem si tehdy jako řidič taxi služby. Na jednosměrné ulici, která byla tehdy jen pro autobusy a taxíky, se přímo přede mne postavil trabant. Řidič chtěl vědět, jak se dostane do Dortmundu. Když jsem poukázal na to, že tam nesmí jet a už vůbec ne v proti směru, odpovéděl mi: „No a? Vždyz tu žádní VoPos (Volkspolizei) nejsou?“

Co se pro vás po pádu NDR změnilo?

Zpětně mi připadá, že je svět v konfliktu východ - západ zvláštním způsobem statický. Berlínska zeď byla jako velká obrazovka, na kterou jsme mohli z obou stran promítat naše fantazie o druhé společnosti. Východ si představoval západ jako Zemi mléka a medu a západ si představoval východ jako zemi zlověstné diktatury, nebo také jako sociální alternativu. Oba tyto pohledy musely rychle ustoupit realitě a pohledy na svět začaly kolísat. Nakonec jsme toho hodně získali, i když krajiny nekvetly tak rychle a snadno, jak se slibovalo. Nyní mohu pracovat na německé škole, kterou by nikdo v roce 1989 nepovažoval za možnou.

Jaké vzpomínky na NDR jsou pro Vás ty nejdůležitější?

Pro mě jsou nejdůležitější dvě velmi protichůdně vzpomínky. Na jedné straně je to překročení hranice, když jsem v zimě cestoval ke svým přátelům do Halle. Jakmile vlak přešel hranici, bylo cítit hnědé uhlí. Vůně, kterou si spojuji s pozitivními vzpomínkami, protože jsem velmi rád jezdil do Halle. Ale pak přišla hraniční kontrola. Vítejte v nesvobodě! Zpětně mi to všechno připadá banální, ale přeci to bylo děsivé a plné podprahového násilí - a tak to mělo být. Na druhou stranu se nenechali moji příbuzní a jejich přátelé, kteří patřili k cíkevnímu mírovému hnutí (Kirkliche Friedensbewegung), zastrážit. To mne tehdy ohromilo a dodnes doufám, že budu mít stejnou odvahu bojovat za mír a svobodu. To, že se odehrála taková revoluce, jako v NDR a České republice, je pro mě stále nepochopitelné, i když jsem ji zažil jen z dálky.

Jak jste si představoval budoucnost v roce 1989?

Tehdy jsem s mými přáteli na západě a východě snili o jiné, lepší společnosti. Snil jsem o nalezení nové cesty mezi západním kapitalismem, socialistickými představami, od nichž byl socialismus daleko, a křesťanskými hodnotami. Velmi idealistické a ne příliš realistické. Tento sen se sice nesplnil, ale přesto si myslím, že rok 1989 mnoho věcí pozitivně změnil.

Co si do budoucna přejete?

Abychom nikdy nezapomněli na mír a svobodu, které by měly být brány jako samozřejmost, ale takto to bohužel není, jak můžeme v mnohých zemích světa vidět.

Co pro vás Německá škola v Praze znamená?

Pro mě osobně je škola střed mého života, výzvou a příležitostí pro můj osobní

a profesionální vývoj. Jakožto místo setkání a demokratického vzdělávání pro mě ztělesňuje myšlenku jednotné Evropy, kterou si přeji. Kromě toho je naše škola místem, kde se jednoduše cítíte dobře, a díky tomu se zde můžete dobře učit a pracovat. Přijďte nás navštívit a uvidíte sami.

Clemens Rother
ředitel Německé školy

Vánoce v době koronavirové

Advent je dobou přicházení. Latinské slovo *adventus* je o příchodu Božího syna na náš svět.

Nejen tedy, že cosi zásadního přichází k nám, ale aktivita se očekává i od nás. Advent je podobné „přípravné“ období jako postní doba před Velikonocemi. Máme se nachystat duchovně, duševně i fyzicky. Nastává čas určité revize myšlenek, hodnotového systému, a smyslem této doby je také dokončování toho, co je potřeba mít hotovo před tím, než skončí další rok. Pro křesťany je Advent začátkem nového církevního roku, je to nová příležitost k duchovní obnově. A všechno venku tomu přeje – je brzy tma, začíná být zima a člověku je dobře doma. Vánoce potom člověka mají zastihnout v rozjímání v prostředí, které voní hřebíčkem a skořicí, nikoliv v běhu mezi vysavačem a balícím papírem. Ale to jsou krásné teorie, ve kterých žel někdy „netaháme za ten delší konec lana“ a tak si v klidu vydechneme snad až potom co položíme kapra na talíře. Ale letošní nastavení přeje tomu, abychom místo po obcho-

dech putovali krajinou své duše, abychom zastavili dřív, než se všechno nebezpečně zrychlí.

Má-li něco zvláštní moc, která nám dodává klid a pevnou půdu pod nohama, potom jsou to tradice a zvyky. Jsou v nich ukryté symboly, které nás oslovují a my jim umíme porozumět. Pokud bych měla vyzdvihnout jednu tradici, potom je to rozsvěcení svíček na adventním věnci. Zelený kruh je znamením věčného života, Boží jednoty a vzkříšení, a časem na věnci postupně přibývá světla. První svíce je tzv. prorocká, dává teprve tušit, že se něco velkého začíná dít, nechává člověka v úžasu nad proctvím o příchodu Spasitele na náš svět. Druhé svíce se říká betlémská a pomáhá naší představivosti, vidíme obraz scény narození Božího syna Ježíše, v docela prostém prostředí.

Připomíná nám to, že nejdůležitější není pozlát-ko, ale láska, důvěra, klid. Třetí svíce bývá v liturgických barvách růžové, je to svíce anděl-ská a jejím prostřednictvím se dotýkáme roviny pokoje a míru, smíření. Poslední, čtvrtá svíce, je pastýřská, a symbolizuje radost. Radost z nového života, který přichází. Světlo svíce je má svůj význam v mnoha náboženstvích, svíčky v symbolickém počtu sedm rozsvěcí např. i židé během svátku světla, kterému se říká Chanuka.

Advent posledních let obvykle neprožíváme zejména ztišením, ale ocitáme se v přesvícených sálech prodejen s mocnou zvukovou kulisou. Advent našich praprapředků byl o skutečném tichu, nekonaly se bujaré zábavy, ale lidé tkali nebo drali peří, vyprávěli si zas a znova příběhy svých životů, zpívali jen tak ti-chounce. V současné době se v kostele téměř nezpívá (podle regulací, které respektujeme) a tak jsem v kázání na první adventní neděli zvala své farníky k tomu, aby – když se nezpívá – ale-spoň trochu hráli. Někdo hraje na nástroje, jiný hraje úsměvem svých očí nebo dobrým slovem, a jiný hraje tím, že druhé zahřeje, rozdělí se o svůj nadbytek. Možná nás tahle zvláštní doba dovede k tomu, že zjistíme, kým to vlastně jsme. Co dobrého dokážeme, a v čem naopak potřebujeme pomoc druhých.

Pandemie nás učí hledat nové cesty. V mnoha ohledech – v komunikaci, v životě natěsno doma, v práci...

A nedává nám moc času na otálení. Žádá akci, tvořivost a také ohleduplnost. K sobě i k druhým lidem. Setkání se stává vzácností, stejně jako gesta podání ruky a políbení na tvář. Nedávno jsem ve svém okolí zaslechla – letos si doma ne-dáváme žádné dárky, všem se nám ulevilo. A to je zkušenost, kterou potřebujeme zažít, dotknout se jí, připustit, že i Vánoce mohou být v klidu. Ale ona odsuzovaná materiální stránka k Vánocům také patří – koneckonců Bůh na náš svět přichá-zí v podobě dítěte, tedy velmi hmatatelně. Dá-váním dárků si připomínáme dar, který byl dán celému lidskému společenství.

Jenže ani jeden extrém není zdravý, a Vánoce nejsou jen o dárkách. Možná nám letošní zvláštní rok dává šanci ptát se sám se-be – po jakých Vánocích toužím, co mi v nich chybí a co si chci naopak odpustit?

V čase adventu a Vánoc jsou (každoročně, nejen letos) vytíženy krizové telefonické linky a to právě z toho důvodu, že se jako společnost a jako jednotlivci ocitáme pod tlakem a potřebujeme si o tom s někým promluvit. Ubývá světla, do jara je nekoneč-ně daleko a jakmile Vánoce skončí, přichází zvláštní prázdnota, kterou neumíme zaplnit. Vánoce jako takové jsou stres, dokonce zaují-mají místo v tabulce událostí, které přinášíjí stresovou zátěž, ale zatímco stres v rodinách obvykle šťastně končí u štědrovečerní večeře, lidé, kteří žijí osamoceni, prožívají ná-ročné chvíle dál a letošní Vánoce mohou být zatíženy ještě mnoha dalšími faktory, se který-mi zatím neumíme dobře pracovat ani od-hadnout, jaký vliv na nás budou mít.

A tak je dobré mít připravený určitý plán. Během roku míváme problém spíše s nedostatkem času, ale když čas najednou máme, netušíme, co s ním. Tím se vracíme opět ke zmíněným tradicím. Rituály do života člověka patří. Provázejí ho jeho vývojem, a nakonec dodávají vědomí stability a řádu. Připadá mi, že se k nim mnoho lidí vrací jako k zapomenutému dědictví našich předků a země. Náš návrat ke kořenům souvisí i s úctou ke Stvoření, která se projevuje třeba i v ochraně přírody a jejích zdrojů. Žijeme v blahobytné době, ale je důležité nevytvá-řet dluh, který budou muset splácet budoucí generace. V naší kultuře se spojuje několik linek, jak o tom píše prof. Pavel Hošek v knize „Je to náš příběh“, pohanství se dotýká křes-tanství a dalších duchovních linií, jedna s druhou souvisejí a dávají v pomyslné kronice dějin Českých zemí smysl.

My Češi máme odjakživa vztah k půdě, ale i k víře a Advent a Vánoce to všechno propojují hmatatelně – adventní věnec, betlémy, pečení vánočky, hvězda v rozkrojeném jablku...

Ale nelze vydávat univerzální rady, jak prožít Vánoce. Takové návody nemohou ve skutečném životě obstát, navíc letošní konec roku je natolik jiný, že jsme si to snad ani neuměli představit. Ale obecně dobře funguje o věcech mluvit - o tom, z čeho se raduji a na co se těším, a ještě víc a důkladněji o tom, v čem jsem nejistá, čeho se obávám a s čím si prostě nevím rady. Nahromaděný stres a frustrace z toho, že věci nejdou podle plánu, se dřív nebo později někde objeví, je dobré o tom vědět a pracovat s tím. Zásadní je také rozhodnutí nerezignovat bez snahy, ale hledat cesty, tam kde to jde. Mnoho z nás letos bude uvažovat, jak se vůbec bezpečně setkat s druhými lidmi.

Pojďme s nimi ven! Konec konců cesta „ven“ vede vnitřkem, tento rok jsme si každý z nás procházeli více či méně náročnou cestou, kdy jsme se museli setkat se svou křehkostí a smířit se situací, která nás různými způsoby zasáhla. Mnoho lidí, se kterými jsem se v poslední době setkala, začalo mluvit o vděčnosti za zdraví, za blízké, za čas, který jsme mohli strávit se svými předky, za světlo, které s Vánocemi přichází, za důvěru, že náš život má svůj význam a smysl.

Martina Viktorie Kopecká

farářka Církve československé husitské
terapeutka

SDRUŽENÍ ACKERMANN-GEMEINDE
PŘEJE VŠEM PŘÁTELŮM, ČLENŮM,
PARTNERŮM A SPONZORŮM...

Krásné prožítí vánočních svátků a
mnoho dobrého do nového roku 2021!

Ať je pro nás rokem šťastným, plný
radosti a Božího požehnání!

vaše kancelář SAG

Česko-německá konference 2021

Sdružení
Ackermann-Gemeinde

"Žena a dnešní doba"

12.02. - 14.02. 2021

Poprvé a s velkými přípravami pro vás chystáme naší tradiční **Česko-německou konferenci z pohodlí vašeho domova!** Ačkoliv se nemůže setkat osobně, chtěli jsme vám zprostředkovat plnohodnotný online program, u kterého se dozvíte něco zajímavého, budete se moci aktivně účastnit a zažijete s námi pestrý víkend se vším, co k naší konferenci patří.

Těšit se můžete na historičku *Prof. Dr. Barbara Krause*, kancléřku arcibiskupství pražského *JuDr. Marii Kolářovou, Th.D.* nebo zakladatelku a majitelku *Ing. Jaroslavu Valovou*, společnosti SIKO KOUPELNY & KUCHYNĚ, ale i na krásné kulturní večery ve společnosti našeho spolku. Konference se bude streamovat a simultánně překládat skrze různé platformy – **YouTube, Facebook, Zoom** - tam všude budeme online! Společně s vámi vytvoříme nezapomenutelné česko-německé setkání, které rozhodně bude stát za to!

Máte obavy z technického připojení? Nejste si jistí, zdali se zvládnete připojit?
Neváhejte, a napište na náš email: **sdruzeni@ackermann-gemeinde.cz**,
velmi rádi vám se vším pomůžeme!

Více informací naleznete na **www.ackermann-gemeinde.cz** nebo na našich sociálních sítích.

Za spolupráci a finanční podporu děkujeme:

Sozialwerk
der Ackermann-Gemeinde e.V.

